

NEMILUJTE SVĚT

BURT ASBILL

(Svratka, říjen 2009)

Rád bych se dnes dostal k tomu, jak pracuje satan, a k některým principům, které používá. Myslím, že když víme, jak pracuje, budeme ho schopni odhalit ve svých životech, ve svém prostředí. A budeme schopni pracovat proti němu, místo abychom s ním spolupracovali. Protože často pracujeme pro něj, aniž jsme si toho vědomi. Nejlepší na tom je, že ďábel musí pracovat v prostředí a způsobem, který je mu vymezený, a nemá prostor vymýšlet nic nového. Hranice jeho působnosti mu byly vymezeny Bohem. Názorně je to vidět v Jobovi – ďábel může učinit jenom to, co mu Bůh dopustí. Na to můžete říct amen, je to tak? Nebýt toho, že Bůh drží ďábla na uzdě, většina z nás by už nejspíš byla po smrti.

Můžete na to nahlížet negativně a můžete se na Boha rozzlobit, že ďáblu některé věci dovolil. Dopustil mu, že na vás může být hrubý, že vás tlačí k tomu, abyste dělali špatné věci, a tak dále. Myslím, že bychom se klidně mohli na Boha zlobit, ale byla by to ztráta času a energie. Co bychom naopak měli udělat – nechat se povzbudit skutečností, že Bůh drží satana na uzdě. Protože Bůh nejenže drží ďábla na uzdě, nejenže mu dal určitá omezení a hranice, ale Bůh také zná váš práh bolesti. Bůh ví, jaké máte slabosti, do jaké míry jste slabí a do jaké míry jste silní. Bůh to ví. A tak Bůh, který ďábla omezuje, zároveň ví, do jaké míry může ďábla vůči vám uvolnit, aniž byste padli. Jinak to nejde. V 1. Korintským 10:13 je verš, který říká: *„Pokušení vás nezachvátilo, než lidské. Ale věrnýť jest Bůh, kterýž nedopustí vás pokoušeti nad vaši možnost, ale způsobíť s pokušením také i vysvobození, abyste mohli snésti.“* Amen. Nyní máte v ruce něco velmi podstatného, čeho se můžete přidržet. Protože Bůh *„zná slepení vaše“*. (Ž 103:14) Souhlasíte? Píše se, že nedopustí, abychom byli pokoušeni nad naši možnost, ale s pokušením způsobí také i vysvobození, abychom mohli snést. Neříká se tam, že by nás Bůh z toho pokušení vytrhl. Ale říká nám, že uprostřed pokušení je cesta, způsob, jak v pokušení obstát, vzepřít se mu a ustát to.

To je první princip boje, který bychom se měli naučit. Kolikrát jsem někomu radil a ten člověk mi řekl: „Prostě jsem si nemohl pomoci.“ Máte-li krev, máte-li Ducha svatého, znamená to, že jste pod pravomocí Boží. To znamená, že satan k vám nemá přístup, pokud mu Bůh ten přístup nedá. A protože má přístup jen do té míry, do které mu to Bůh umožní, musí vám to napovědět, že se nemusíte podřídít věcem, které na vás tlačí a které vás pokouší. Tento princip platí v každé oblasti vašeho života. Je jedno, co to je. Je jedno, jestli je to v oblasti fyzické, emotivní, mentální, společenské nebo je to v prostředí, kterým jste obklopeni. Nezáleží na tom, co je ta věc, která vás pokouší. Bůh má nad tou konkrétní věcí dohled, ví, co se děje. Bůh Joba ani na chvíli neopustil. Bible říká, že Bůh nás nikdy neopustí ani nezanechá.¹ To znamená, že Bůh je uprostřed vašeho hněvu, uprostřed vaší deprese. Uprostřed vaší frustrace a zoufalství – i tam je Bůh. A když znáte a rozumíte realitě Jeho přítomnosti, máte schopnost se k Němu natáhnout, máte k Němu přímé spojení. Myšlenka, že si nemůžete pomoci – ano, v těle to tak funguje, ale ve vašem duchu, duchovních možnostech a v pravomoci Boží, pod kterou spadáte, je to lež z pekla. Můžete na to říct amen? Anebo jste takoví vítězi? Možná mluvím k nevhodnému publiku, možná si užíváte, že vás někdo tlačí a kope, tahá a nějakým způsobem drtí. Haleluja!

Náleží nám postavení autority. Byl jeden hříšník, který měl lepší porozumění tohoto Božího principu, a ani neznal Ježíše, tak jak Ho známe my. Neměl Ducha Božího, neměl krev Boží, neznal tyto věci, a přesto měl lepší porozumění, jak to funguje, než my. Byl to ten setník, voják. Měl nemocného služebníka a věděl jen to, že Ježíš uzdravuje. A taky znal způsob, jakým uzdravuje. Pokud setník dokázal na základě těch principů od Boha získat, co potřeboval, o co více bychom my měli být na místě, kde máme pod kontrolou okolnosti, ve kterých se nacházíme. Rád bych toho setníka poznal. Sedl bych si s ním a zeptal bych se ho: „Jak jsi na to sám přišel?“

Víte, předkládám vám principy, s jejichž pomocí můžete bojovat s d'áblem. A tak až se příště ocitnete v soužení, v problémech a v pokušeních, mějte na paměti, že Bůh je v tom s vámi. A že Bůh d'ábla omezil. Nejenže ho omezil, ale nabízí vám něco z nebeské oblasti, čím mu můžete dát pěkně na frak. A mezi námi, bratří, měli bychom začít

---

¹ Žalm 94:14 – „Neboť neopustí Hospodin lidu svého, a dědictví svého nezanechá.“

d'ábla pořádně mydlit. Měli bychom d'áblu dát nějakou ránu místo toho, abychom mu dopouštěli, aby do nás natahal jiné d'ábly. Musíme začít bojovat a vzpírat se. Je to jeden z principů, který vám Bůh dává, když vám říká, že vám dá prostor úniku, abyste mohli snést. On neříká, že vás vytáhne ze soužení, bratře Martine. On říká, že ti dá něco, aby tě uscho- pil, něco, co ti pomůže uprostřed tvého soužení, abys mohl zvítězit. A tak celá ta hra se jmenuje „vítězení, přemáhání“. To není „bouchni a uteč“. Ne, je to porážení, vítězení. Sedmkrát, sedmkrát v prvních třech kapito- lách Zjevení Bůh říká: „Tomu, kdo zvítězí, učiním to a to a to.“

Měli bychom přestat uvažovat jako oběti. My nejsme oběti okol- ností. Slyšíte mě? Je úplně jedno, co udělá bratr nebo sestra nebo někdo jiný v okolnostech, které mě ovlivňují. Já nejsem oběť těch okolností. Musíme se na to podívat tak, že d'ábel před nás hází rukavici a vyzývá nás. Amen. Řekněte amen. Potřebujeme nějaký hever, abychom se mohli vytáhnout ze země do nebes. Musíte se na to dívat jako na výzvu. Jako na příležitost uplatnit svoji duchovnost. Myslíme si, že být duchovní znamená, že sem přijdeme, zazpíváme píseň, mluvíme v jazycích, zatleskáme rukama a možná trochu poskočíme. S tím poskočením říkám možná. Možná poskočíme. To považujeme za duchovnost. Anebo si říkáme: být duchovní znamená číst Bibli, modlit se. To je jenom část duchovnosti. Ale realita naší duchovnosti je v tom, co uděláme s tím, co nám bylo dáno. A v naší schopnosti uvěřit realitě Boží přítomnosti uprostřed našeho problému. Proto první věc, kterou vám musí d'ábel udě- lat, aby vás dostal do obrany, je...

Zeptám se vás. Má někdo nápad, co to je? První věc, kterou d'ábel musí udělat?

Nevěra? – Ne.

(Dlouhé ticho.)

Není divu, že máte potíže...

Předstírat, že d'ábel neexistuje? – ☺ Myslím, že mnozí to děláme. Ne.

Přinutit nás, abychom s ním diskutovali? – Ne.

Musí udělat jedinou věc: donutit vás, abyste přemýšleli o sobě. Přesně to udělá. Obrátí vaše oči na vás. Bolí vás hlava. O čem přemýšlíte? Co vás první napadne? Jak se zbavit bolesti hlavy. Jak se zbavit své bolesti. Nedělám si tu legraci z nikoho, koho bolívá hlava, prosím vás. Ale snažíte se celou myslí uvažovat, jak se zbavit té věci, která vám způsobuje bolest hlavy. Přemýšlíte o bolesti hlavy, a všechny ostatní věci

jdou stranou, protože vás bolí hlava. Věřte mi, já vím, o čem mluvím. Čas od času mě bolí hlava, a nejenom tak trošku. Je to veliká bolest hlavy, bolí mě pořádně. Ale já odmítnu, aby bolest hlavy ovlivnila nebo diktovala, co budu, nebo nebudu dělat. A když jsem na shromáždění a bolí mě hlava, tak ji spíš nechám puknout, než abych se poddal pocitu, který mě chce okrást o příležitost dotknout se podolku Božího roucha.

Když máte finanční těžkosti, o čem začnete přemýšlet? Nemůžu zaplatit hypotéku, nemůžu zaplatit splátky na auto, vystěhují mě z domu, nemám jídlo v lednici, děti vyhladoví k smrti a možná se mi dokonce stane, že budu muset jezdit autobusem... Když jsme kdysi poprvé přijeli, tak jsme vám ani nemohli vnutit auto, nikdo ho nechtěl, že prý máte autobusy. My jsme vám chtěli dát auto, a nikdo ho nechtěl! Bylo nám řečeno: „Na co auto? Máme autobusy.“ A teď nejenže máte auto, ale někteří máte dvě nebo tři auta. Jedno v garáži, druhé před domem a třetí za branou.

Pokud onemocníte, 99,9 % z vás hned přemýšlí o umírání. ☺ Ano, začnete se bát, jste nervózní a začnete telefonovat doktorovi, kdy k němu můžete zajít. Myslíte si snad, že Bůh nedbá na vaše fyzické problémy? Myslíte si, že Bůh dbá méně o vaše tělo než o duši? Všimli jste si mého hlasu, že? Ten hlas se mi vrací a zlepšuje, a tak si říkám, že pokud budu kázat, na konci konference bude v pořádku.

Musíme pochopit věc, se kterou jednáme. Ďábel nás odduchovnil. On nás úplně odduchovnil. Všechno nám dal do škatulek a přiměl nás uvažovat tak, jako by věci neměly žádný duchovní rozměr. Ale jednou ze základních myšlenek Bible je, že všechny věci kolem nás jsou jenom obrazem duchovní reality, ve které žijeme. A tak začněme chápat, že jsou určité principy, určité přístupové cesty, které k nám ďábel má. Ale všechny ty cesty, principy, všechen prostor svobody, který je mu dán, v tom všem Bůh nejdřív zváží vás a mě. Zváží, jestli jsme toho schopni. A víte, co je na tom všem nejúžasnější? Že je nám to každému ušito na míru.

Už jste někdy slyšeli o strážných andělech? Kdo z vás věří na strážné anděly? Co myslíte, že mají na práci? Aby nás chránili. Chvála Pánu. Mají nás chránit. Před čím nás chrání? Proč tam jsou? Oni vám neřeknou, co máte dělat. Abyste si nemysleli, že si vymyslím, pojďme do epištoly Židům. První kapitola od 5. verše. „*Nebo kterému kdy z andělů řekl: Syn můj jsi ty, já dnes zplodil jsem tebe? A opět: já budu jemu*

otcem, a on mi bude synem? A opět, když uvodí prvorozeného na okršlek země, dí: A klanějte se jemu všickni andělé Boží.“ Teď poslouchejte: „*A o andělich zajisté dí: Kterýž činí anděly své duchy, a služebníky své plameny ohně.“* Kdybyste pročítali kapitolu až do konce, mluví o sezení po pravé ruce Boží, v předposledním verši pokládá Jeho nepřátele pod Jeho nohy a poslední verš: „*Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?“* Máte k dispozici část Boží armády. Stojí přímo vpravo vedle vás. Stojí hned vedle vás. Čekají na příkazy. My se nemodlíme k andělům. K nim se nemodlíme. Modlíme s k Bohu, modlíme se k Synu. Ale můžu se modlit k Bohu, aby uvolnil nebeský zástup, aby se stali služebními duchy, kteří slouží v mé situaci.

A nejen to, Boží slovo také říká, že v posledním čase pošle koho? Koho pošle? Michaela. Archanděla Michaela. Víte, kdo je archanděl Michael? Víte, jak ho Bůh používá? Pokud nevíte, musíte si to zjistit. Je to jeden z andělů, který je v Boží přítomnosti. Je jako čtyřhvězdičkový generál. Má na starosti všechny zástupy, má na starosti celou armádu, má na starosti všechny, kteří jsou k dispozici, aby bojovali za svaté. Byl to Michael, který musel zasáhnout v Danielově době, byl to Michael, který byl vyslán Bohem. Mám pocit, že někteří z vás jsou v situaci Michaela. Myslím, že někteří z nás jsou v Michaelově situaci. Daniel se modlil a něco chtěl po Bohu. Něco konkrétního chtěl od Boha vědět. Ale v Izraeli bylo tolik tělesnosti, modloslužby, klaněli se modlám a dávali svou sílu d'áblu. A tak běžný nebeský zástup nemohl prorazit.

Kolikrát jsme se modlili, a nic jsme neslyšeli. Nemáme žádnou zpětnou vazbu. Proč? A tak se přestaneme modlit. Potom z toho ještě obviníme Boha. Říkáme: „Bože, kde jsi? Proč jsi tak potichu? Proč mi něco nepovíš? Kde je Tvůj hlas, Bože?“ Možná jste někteří z vás v situaci Michaela. Možná jsou okolo vás duchové, kteří zbraňují nebi, aby se prolomilo. Daniel se musel modlit a postit 21 dní jenom proto, aby mohl slyšet Boží hlas. Opět jsme u toho – jsme lidé „drive through“ – rychlého občerstvení. Možná tomu dáme víkend. Možná. Protože o víkendu nepracujeme. Protože nepracujeme, tak máme trošku času, který můžeme dát Bohu a dělat tyhle věci.

Znám jedno tajemství. Přišel jsem na jednu věc: když hledám Boha a postím se, ať dělám cokoli, Bůh mi vždycky dává sílu, abych to mohl dělat navzdory tomu, že se postím. Je úplně jedno, jaké je horko. Je jedno,

jak těžkou práci dělám. Je jedno, jaké zodpovědnosti na mě doléhají. Vím totiž, že nehledě na okolnosti, pokud chcete dosáhnout k Bohu a máte touhu něco udělat, dokážete se prodrat věcmi, které vás rozptylují. Můžete překonat překážky, které vám d'ábel neustále hází pod nohy, abyste Boha neslyšeli. „*Zdaliž všickni nejsou služební duchové, kteříž posíláni bývají k službě pro ty, jenž mají dědičně obdržeti spasení?*“ Ještě jste ani nedostali spasení, a už máte k dispozici autoritu uprostřed své situace, ať už je, jaká chce. Sláva Bohu! To byla jenom taková předehra. Amen.

Pojďme se podívat do 1. Janovy epištoly. Vím, že Jan byl ten, který miloval, ale Jan byl i ten, který bojoval. Nemyslím si, že se Jan nechal jen tak odstrčit. Nemyslím si, že Jan byl jenom takový chudáček, takový utlačený křesťánek. Myslím si, že byl docela tvrd'as. Pokud se díváte na historii, kterou máme zachovanou o Janovi, tak se píše, že byl apoštol, kterého nedokázali zabít. Chtěli ho uvařit v oleji, nechali ho roztrhat koňmi. Teď mluvím o historických záznamech. A nakonec si řekli, že bude nejlepší, když ho pošlou někam do exilu, aby jim sešel z očí a nepřipomínal jim, že je v něm něco nesmrtelného. A tak s Janem udělali přesně to, co Bůh chtěl. Protože Bůh už tam pro něj měl zařízenou rezervaci. Už tam měl v hotelu Patmos zamluvený pokoj. Představte si, že Bůh zvedl telefon – Jeho sekretářka zavolala do Patmosu, provedla rezervaci a řekla: „Přijede člověk jménem Jan, čekejte ho.“

Každý, kdo nazve své shromáždění Patmos, si říká o problém. Jediný, kdo měl opravdu rád Patmos, byli rackové. A tak nevím, na co si vůbec někdo může stěžovat. ☺ Ale chci vám říct, že s tímhle jménem máte obrovskou reputaci, na kterou se musíte dotáhnout. Máte pěkně velké boty, které musíte nazout. Měli byste mít obrovské očekávání. Haleluja!

To znamená, že Bůh byl s Janem na každém kroku. Patmos Bohu nikdo nepodsunul za Jeho zády. Slyšíte mě? Bůh o Patmosu věděl předem, protože tam na tom opuštěném kamenitém ostrově měl s Janem připravenou schůzku. A z prostředku té agonie duše a místa utrpení a všeho přemáhání, ve kterém se Jan nacházel, máme knihu Zjevení. Kdyby nebyl Patmos, nebylo by Zjevení. Co by byla Bible bez Zjevení? To je závěr příběhu, který nám říká, jak to všechno dopadne, a že my budeme ti, kteří zvítězí.

Musíme se začít dívat na své okolnosti jinak. Píše se, že ďábel držel vás i mě v poddanosti. Ne skrze hřích. Není to hřích, který vás drží v područí, není to hřích, který mě drží v područí, to Bible neříká. Je to strach ze smrti.² Je to pud sebezáchovy, instinkt zachování si svého životního prostoru a svobody, instinkt chopit se všeho, co svět nabízí. Jan o tom mluví. Mluví o tom, že jsme zvítězili nad hříchem. Pavel říká, že máme autoritu nad hříchem. Boží slovo říká, že Ježíš poddal hřích a smrt pod své nohy, že je porazil.

Nalistujte si se mnou 1. epištolu Jana, prosím. Druhá kapitola. Dám vám ještě jeden princip bojování. Jak jsem říkal včera večer, jsou tři kategorie, proti kterým musíte bojovat. Ale to, co ty tři kategorie, ve kterých musíme zvítězit, komplikuje, jsou tři části naší bytosti, kterých se to týká. Všechno kvůli hříchu bojuje proti realitě Boží. Slyšíte mě? Bratří, musíme dojít k vlastnímu, osobnímu zjevení, že povaha Adama v nás je pod autoritou hříchu a pod autoritou ďábla. Mluvím o povaze, charakteru Adama. Nemluvím o obnovném procesu, který Bůh činí v naší duši skrze krev. To je něco jiného, co bylo do lidstva externě vloženo. Máte krev Kristovu a On vám dává Ducha, abyste mohli mít rozpoznání. Nemyslím rozpoznání chyby, která je ve vašem bratrovi nebo ve vaší sestře. To není duch rozlišení, rozpoznání. Někdy zaměňujeme ducha rozpoznání s duchem obviňování, mnozí z nás jednají v duchu obviňování. To není jednání v Božím duchu rozpoznání. Protože rozlišení vám dá slitování a touhu po vysvobození pro toho člověka. Protože rozlišení vám dá touhu dotknout se podolku Božího roucha, abyste mohli každému, kdo je v problému, přinést svobodu. Duch, který byl na proroku Izaiáši, který byl na proroku Jeremiášovi, byl duch, který rozpoznal zajetí Izraele a volal k Bohu, aby mohli být vysvobozeni a poddáni Jeho autoritě. Kniha Ozeáš mluví o zajetí a hříchu. Ale mluví i o vykoupení a svobodě.

Bůh chce, aby církve tomuto porozuměla, abychom přestali bojovat spolu navzájem a abychom konečně začali bojovat společně proti ďáblu. Bratří, poslouvejte mě, nebudete vždy nutně všichni se vším souhlasit. Ani nechceme pořád se vším souhlasit. Ale pokud jsme v Bohu a milujeme se navzájem, můžeme se propracovat k Boží vůli uprostřed neshody – za předpokladu, že se zaměříme na Boha a na to, jaká je Jeho touha pro nás, a máme vůli ke změně, pokud se mýlíme.

---

² Židům 2:15 – „A aby vysvobodil ty, kteřížto bázní smrti po všecken čas života svého podrobeni byli v službu.“

Mnozí z nás jsou vinni hříchem Uzy. Uza byl dobrák, vybrali ho z určitého důvodu, pro určitý záměr. Dovedu si představit, že to byl statečný muž plný nadšení a neměl žádné postranní motivy. Jeho motivy byly dobré. Ale motivovaly ho mimo rámec protokolu. Učinil něco, co neměl dělat. A Bůh neměl jinou možnost, než ho zabít. Tak ho Bůh srazil a zabil ho, abychom vy a já věděli, co se stane, když jednáme nepatřičně, mimo rámec Ducha Božího. Sláva Bohu! Nějak se možná tím vším ani dnes večer neproberu. Asi budu muset mluvit ještě jednou, bude-li prostor.

Takže 1. Janova 2:15: „*Nemilujtež světa.*“ Nemilujte svět. Musíme pracovat na tom, abychom nemilovali svět, musíme být vysvobozeni, abychom nemilovali svět. Je vaše zodpovědnost požádat Boha, aby vás vysvobodil. Je vaše zodpovědnost, abyste zahájili ten proces. Tu proceduru, kterou Bůh ustanovil, která z vás dostane svět a vás ze světa. Ale jste to vy, kdo musí poprosit Boha, aby to udělal.

Chtěl jsem nové auto. Už jsem měl na parkovišti tři auta. Černé a bílé. To jsou dvě. A ještě jedno na farmě. A ani jedno nefungovalo. Žádné už nejezdilo. Jsem farmář. Potřebuji velké auto, pickupa. A ne jen tak ledajakého, potřebuji silné, pořádné, velké auto, skoro náklad'ák. Takové, které něco utáhne, do kterého se dá něco naložit. Vozím kuřata a hnojivo, vozím všelijaké těžké náklady. Pokaždé, když jsem potřeboval něco takového odvézt, musel jsem si takový polonáklad'ák půjčit. A tak jsem říkal: „Bože, já už si nechci půjčovat. Protože vždycky, když si ho půjčím, něco se na něm pokazí, a já to pak musím spravit.“ Víte, mám takovou smůlu. Oni mají potíže s autem do té doby, než mi ho půjčí. Ale ve chvíli, kdy si ho půjčím, je to najednou můj problém. Celý rok má to auto nějaké problémy, a zrovna když si ho půjčím já, v tom okamžiku to rupne, a je to najednou na mně. Ne že by to po mně majitelé vyžadovali, ale musím to udělat proto, že věřím, že to je spravedlivá věc v Bohu. A tak říkám Bohu: „Potřebuji náklad'áček.“

Povím vám příběh. Zase jsem si půjčil nějaké auto, to se pokazilo a já jsem ho nechal spravit. Pak jsem šel za Bohem a začal jsem si stěžovat. Asi nevíte o čem mluvím, nikdy si nestěžujete. ☺ Říkal jsem: „Bože, co to je? Bylo rozbité, než jsem si ho půjčil. Proč to musím spravovat já? Co to má znamenat, Bože? To není správně.“ Je to někomu povědomé? „To není fér.“ Je to tak? Bůh řekl: „Bylo potřeba, aby to někdo spravil, a já jsem věděl, že ty to spravíš.“

Bratr Jirka říká, že až bude potřebovat spravit auto, tak mi ho půjčí – ale bratr Burt říká: „Ne, tak to nefunguje. Moje objednávky přichází z nebe.“ ☺ Ale víte, vlastně jsem z toho měl dobrý pocit. Cítil jsem se dobře v tom, že se Bůh mohl na mě spolehnout. Měl jsem dobrý pocit, že Bůh ví, že se na mě může spolehnout, že mi k tomu nemusí nic říkat a ví, že se o to postarám. Vypíšu šek a můžu říct: „Díky, chvála Bohu.“

Musíme nemilovat svět. A právě uprostřed všech soužení a problémů Bůh přináší rozdělení a oddělení mezi mě a to, čemu říkáme světské přemýšlení. Protože svět nepřemýšlí tak, jak přemýšlí Bůh. Protože svět nepřemýšlí a nejedná tak, jako přemýšlí a jedná Bůh. Celou dobu musím mít na paměti princip, jak se vzpírat ďáblu. „*Nemilujtež světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou.*“ Jsem tak rád, že Bůh je zde velmi konkrétní. Bůh mohl říct jenom: „Nemilujte svět,“ a já bych mohl spekulovat, o čem vlastně mluví. Pochopitelně bych vynechal všechny věci, které mám rád. Poslouchejte: „*Miluje-liť kdo (muž, dítě, žena) svět, neníť lásky Otcovy v něm.*“ Bratří, poslouchejte. Bratří, mluvíme o milování jeden druhého. Mluvíme hodně o Boží lásce. Ale nerozumíme principům, jak ta láska funguje. Nemůžete začít milovat jeden druhého uprostřed světa, který je ve vás. To je nemožné. Tyto dvě věci jsou podle tohoto verše nekompatibilní.

Chcete ještě další důkaz? Pojd'me do epištoly Římanům. V Římanech se píše, že tělesná mysl je nepřítelkyně Bohu.³ Píše se i v češtině nepřátelská? Je to jako dva býci, kteří jdou proti sobě. V nějakých pořadech o přírodě vidíte obrovské býky nebo buvoly s rohy nebo dva lvy, kteří bojují o teritorium, kdo tam bude vládnout. Perou se, trhají se. Tak jsou tyto dvě věci neslučitelné: Boží láska a láska ke světu. Řeknu vám jedno tajemství. Míra světa nebo světskosti, která je ve vás, ovlivňuje nebo limituje lásku, kterou do vás Bůh může vložit. Jsem všemi deseti proto, abychom se měli rádi navzájem. Ale pojd'me pracovat na tom, abychom věděli, co je potřeba k tomu, abychom měli lásku, kterou potřebujeme. Musíme pracovat, musíme něco v nás eliminovat. Musíme něco vyhladit, bratře Jirko. Jsem velmi vděčný za jednu věc. Když jsem začal naslouchat kázání o poslední době, seděl jsem u nohou učitelů a instruktorů, kteří kázali smrt sobě samému. Proč jsem za to vděčný? My jsme tomu neříkali „synové Boží“. Nenazývali jsme to „zvěst Království“.

---

³ Římanům 8:7 – „Protože smýšlení těla jest nepřátelské Bohu; nebo Zákonu Božímu není poddáno, a aniž hned může býti.“

Tak se tomu neříkalo. Mluvili jsme o tom, kázali jsme to, učili o tom, ale nejmenovalo se to tak. Říkali jsme tomu smrt sobě. Když jsme procházeli stánkem, když tam byl bronzový oltář a bronzové umyvadlo, nebylo to jenom bronzové umyvadlo a bronzový oltář, ale byla to smrt, smrt a smrt. Tak to bylo. To nás učili. Že musíme umřít sobě. Jinými slovy, já musím zemřít. Musí zemřít moje já. Nemůžu ho zrekonstruovat, nemůžu ho zrenovovat, musím se ho zbavit. Musím ho vykopnout ze dveří. Musím ho vyhodit do koše. Anebo ještě lépe, musím ho položit na oltář a nechat ho shořet. A to, co zbude, musím vzít k umyvadlu a tam utopit. A pokud ještě něco zbývá, donesu to sem a přiložím k tomu sirku. A pokud to nestačí, tak to vezmu sem, ať to někdo stráví. Vyhubení, vyhlazení. Mluví se o smrti, smrti a smrti.

Teď někdo přijde a obviní mě z toho, že říkám, že máme být kani-balové či co. Počkejte, to přijde. Mluvíme o zvěsti „smrt sobě samému“. Tento člověk musí zemřít. Bratr Marek mluvil o Janu Křtiteli jako o skupině lidí. Co s tím má Jan Křtitel co do činění, v tom kolektivním slova smyslu, co má za práci? Co má udělat? Co se tam píše? „Já se musím zmenšit.“⁴ Víte, způsob, jakým se zmenšil, je velmi zvláštní. Bratře, nemyslíš si, že to je trošku unikátní způsob, jak zemřít? Přišel o hlavu. Já myslím, že to je prorocké. Protože my si nemůžeme nechat svoji hlavu. Ne, pokud chceme být součástí Božího Těla. Musíme o hlavu přijít. Byl prorok, víte? Všechno, co udělal, bylo prorocké. Celý jeho život byl prorocký, rozumíte tomu? Nebylo to tak, že by prorok řekl: „Tak praví Pán.“ Prorok je prorokem od špiček bot až po vrch hlavy. Všechno, co činí, je prorocké. O Janu Křtitelovi mluvím. Ježíš řekl, že ze všech proroků byl on ten největší.⁵ A tak Janovo zjevení bylo větší než zjevení všech ostatních proroků. Haleluja! A zkrátili ho o hlavu. Zdá se, že nikdo tady nechce přijít o hlavu. Ale pokud jde o hlavu, nic jiného vám nezbývá, protože přirozený člověk se musí menšit, menšit a menšit.

Pojďme si najít 2. Petrovu. Víte, Petr je mně osobně povzbuzením. Že ho Bůh přivedl na výjimečné místo navzdory Petrovi. Bůh nám ukazuje určité lidi s určitým charakterem, aby nás všechny mohl povzbudit. On nevybral smetánku z lidstva. Petr vždycky moc mluvil, ale nikdy neměl páteř, nikdy neměl sílu a integritu na svých slovech stát. A když

---

⁴ Jan 3:30 – „Onť musí růsti, já pak menšiti se.“

⁵ Lukáš 7:28 – „Nebo pravím vám, většího proroka mezi syny ženskými nad Jana Křtitele není žádného, ale kdož jest menší v království Božím, větší jest nežli on.“

začalo jít do tuhého, tak ten rádoby tvrd'ák utekl. Ale dokončil svůj běh jako Boží muž. Bůh Petra potvrdil, a to tím, že mu dovolil, aby se stal součástí Slova, kterým se vy i já můžeme sytit.

Druhá Petrova 3:8: *„Ale tato jedna věc nebud' před vámi skryta, nejmilejší, že jeden den u Pána jest jako tisíc let, a tisíc let jako jeden den. Nemeškát' Pán s naplněním slibů, (jakož někteří za to mají, že obmeškává,) ale shovívá nám, nechť, aby kteří zahynuli, ale všickni ku pokání se obrátili. Přijdeť pak ten den Páně, jako zloděj v noci, v kterémž nebesa jako v prudkosti vichru pominou, a živlové pálivostí ohně rozplynou se, země pak i ty věci, kteréž jsou na ní, vypáleny budou. Poněvadž tedy to všecko má se rozplynouti, jací pak vy býti máte v svatých obcováních a v pobožnostech.“* Pobožnost znamená být jako Bůh. *„Očekávajíce a chvátajíce ku příští dne Božího, v němžto nebesa, hoříce, rozpustí se, a živlové pálivostí ohně rozplynou se.“* On nutně nemluví o našem přirozeném prostředí, které nazýváme svět, o kamení a stromech, ptácích a zvířatech. Kdybyste si našli a prostudovali v Bibli slovo „živlové“, zjistili byste, že je to stejné slovo, jaké použil Pavel v epištole Galatským, když napomínal a káral církev. Říká jim: „Proč se znovu obracíte k těm živlům?“ (Gal 4:9) Mluvil tam o způsobu života, o formě, která byla v Adamovi. Mluvil o spravedlnosti v kontrastu s tím, co bylo v Adamovi.

Vraťme se do Jana. *„Nemilujtěž světa, ani těch věcí, kteréž na světě jsou. Miluje-liť kdo svět, neníť lásky otcovy v něm.“* Teď dávejte pozor: *„Nebo všecko, což jest na světě...“* Říká vaše Bible všechno? Znamená to slovo opravdu všechno? Co všechno to „všecko“ zahrnuje? To si musíte rozhodnout sami, nechápete to? Musíte si uvědomit, o čem všem to Bible mluví a co bude použito proti vám. A rovnováha, bratří, v tom všem je Duch svatý. Církev, chtěl jsem k tomu něco nakreslit, ale asi to nestihnu, církve vytvořily teologii, kde stanovily jisté seznamy věcí, o kterých říkají, že jsou spravedlivé. Ten seznam určitým způsobem publikovaly a vyžadují po svých shromážděních, aby se ho drželi, aby dodržovali seznam toho, o čem tvrdí, že je spravedlivé. Jižně od nás žijí nějakí lidé, kteří nosí určité oblečení a určitým způsobem si češou vousy a vlasy, mají určité klobouky a jsou věci, které smějí, a věci, které nesmějí. Ale to je nečiní o nic spravedlivější než chlapíka, který sedí někde v baru a pije. A mnozí z nich ani netuší o Ježíši, moci Jeho krve a o spasení. Nečiní je to o nic spravedlivější. To, když se budete držet nějakého seznamu nebo zákona, z vás neučiní spravedlivé lidi. Můžu vás postavit do prostředí,

kde vás donutí udělat všechno, co říká Bible, abyste dělali proto, abyste byli spravedliví. A vyjdete z toho stejně hříšní, jako když jste do toho vstupovali, protože to, co budete dělat navenek, ve vás neučiní ani kousek spravedlnosti. Není mým úkolem vás donutit ke změně. To není moje práce. Mým úkolem je nasměrovat vás k Tomu, kdo mění. Moje práce je vás nasměrovat k Tomu, který proměňuje. Já vás nemůžu ani změnit, ani transformovat. Protože ta změna přichází zevnitř. Není to tak, že přichází zvenku a něco dělá vevnitř, ale přichází zevnitř a projevuje se venku. Pokud jsem v kontaktu s Tím, který mění, s Tím, který proměňuje, tak Ten, který mění, začne s tím, co vyžaduje změnu, něco dělat.

Víte, býval jsem kovboj. Měl jsem veliký klobouk a kovbojské boty. Nebyly to jen tak ledajaké boty. Byly z pravé krokodýlí kůže. Protože každý kovboj musí mít boty z krokodýlí kůže. A měl jsem pásek s obrovskou stříbrnou přezkou. Měl jsem doma ostruhy. Chodil jsem jako kovboj, mluvil jsem jako kovboj, dokonce jsem plival jako kovboj. Byl jsem kovboj. Bůh požehnej bratru duCillovi. Protože ve mně viděl něco víc než jenom kovboje. Bůh mu požehnej. Řekl: „Bratře Burte, chci, abys se mnou cestoval do Londýna.“ Chvála Bohu! Tak jsem sbalil svůj vak, narazil si kovbojský klobouk, naleštil jsem si svoje krokodýlky a letěl jsem s ním do Londýna. ☺ Neřekl ani slovo. Ani slovo o mém klobouku. Ani slovo o mých kovbojských botách. Ani slovo o mém pásku. Nekomentoval ani, jak umím plivat. Až později mi řekl, že se s Mavis za mě na té cestě velmi intenzivně modlili, protože byli naprosto zděšení. A když už jsem si říkal, jak jsem tu misijní cestu dobře zvládl a pochodoval jsem do letadla, šla proti mně maminka s děckem, a to dítě se otočilo na maminku a řeklo: „Mámo, mámo, dívej, kovboj!!!“ Haleluja!

Víte, už nejsem kovbojem. Nikdo mi neřekl, abych sundal klobouk, abych se zbavil kozaček. Ani mi nikdo nemusel říkat, abych prodal svoje vzácné koně. Nikdo mi to nemusel říkat. Kromě toho, že mě Bůh začal měnit. Změna musí vyjít zevnitř. Změna musí přijít zevnitř. Nemůžeme nikoho změnit nařízením, příkazy a požadavky. Neříkám, že nemáme nějaká pravidla nebo zásady, ale nemůžete lidi změnit ke spravedlnosti, předělat je na spravedlivé na základě uplatňování nějakých nařízení, Změna přichází zevnitř. Změna přichází zevnitř. Naším úkolem je pomoci vám dostat Krista dovnitř! Chci do vás zasadit Boha, který vás změní zevnitř.

Nemyslete si, že jsme neměli pravidla. Anebo že bychom neměli starší nebo lidi, kteří na něco dohlížíjí. Máme pravidla a nařízení, musíme se chovat určitým způsobem, bezpochyby. Ale ta změna musí přijít zevnitř. Jsme si velmi dobře vědomi toho, že pokud nemáte Krista v sobě, nemáte nic, co by vás změnilo. Musíte mít Krista v sobě. To znamená spravedlnost. Pokud já učím a dávám vám instrukce nebo na něco dohlížím, cokoliv takového činím, musí to být ve spravedlnosti. Musí to být spravedlivé.

A tak jsem chtěl ten náklad'áček. Nikdy dříve jsem na tom nebyl tak, abych si ho mohl dovolit. Ale nějak jsem se konečně vyhrabal do stavu, kdy by to bylo možné. Šlo by to. A tak jsem se rozhlížel, jak bych ho nejvýhodněji pořídil. Hledal jsem na internetu. Našel jsem firmu, která by mi na to auto půjčila. Zafinancovala ho. Dali mi šek, a teď můžu vyjednávat. Můžu začít smlouvat, protože mám peníze v ruce. Koukněte. Čichněte si, jak to voní. Takhle vypadají peníze, nepřetrhne se to. Mám to po kupě. To znamená, že si můžu vybrat barvu. Můžu si vybrat interiér. Můžu si vybrat sílu motoru. Áaaaa. A nad to všechno to auto fakt potřebuji.

A celou dobu z toho Boha vynechávám. Ale mám takový plíživý pocit. Mám takové tušení, že mi řekne ne. A tak se s Ním o tom raději nebavím. Jen tak vždycky říkám: „Bože, Ty víš, že opravdu potřebuji ten náklad'áček. Bože, Ty víš, že tady nenaplňuju nějakou svoji žádost, že?“ Ó, bídný já člověk! Sedím za stolem s tím šekem. Poprvé v životě si můžu dovolit udělat to, co jsem vždycky chtěl, a zdá se, že to sedí, že to je v pořádku. A tak jsem řekl: „Dobře, Bože, poslední pokus: dovol mi to.“ A Bůh řekl: „Ne.“ „Ale, Bože,... já to budu používat pro Tebe. Bože, Tys mě do toho uvedl. Ta farma, Bože – víš, že mám farmu. Já mám farmu! Je to Tvoje farma, Bože!“ A Bůh řekl: „Ne.“ Tak jsem vzal ten šek, roztrhal jsem ho, složil, vynesl ven, položil jsem ho na trávu, vzal sirku a podpálil. Řekl jsem: „Bože, ať Ti ta oběť voní.“ Haleluja!!!

A tak dodnes řídím tu starou, rezavou popelnici, ve které je skvělé rádio, které chválí Boha! A můžu jezdit a poslouchat Bibli a kázání, sedět v tom rezavém, kvíkajícím a klepajícím se náklad'áku a chválit Boha a chválit a chválit, že pro mě něco udělal, že mě vysvobodil! Haleluja! Asbill se zas o trochu víc zmenšil. V tom ohni shořelo víc než jenom šek. Hořelo tam něco víc než papír, víc než kousek smetí. Bylo tam kus Asbilovy duše. Kus ze mě bylo obětováno, a v Asbilovi bylo stvořeno

něco, co nebyl Asbill. Haleluja! Nemilujte věci, které jsou ve světě. *„Nebo všecko, což jest na světě, jako žádost těla, a žádost očí, a pýcha života, toť není z Otce, ale jest z světa.“* Tady skončím. *„Svět pak hyně i žádost jeho, ale kdož činí vůli Boží, tent’ trvá navěky.“* Můžete říct amen? Haleluja!